

Пише: Милорад Вукашиновић
уторак, 15 јул 2008 21:11

Познати руски мислилац Александар Панарин заступао је тезу, да се основни симболизам краја хладног рата не може објашњавати искључиво "геополитичким законитостима". Геополитика је по њему исувише "тврда наука", која изучавајући однос просторног и политичког, није у стању да сагледа шири контекст друштвених и цивилизацијских промена, које су последњих неколико деценија ишле у смеру дубоког класно социјалног раслојавања, на планетарном нивоу.

Укратко, Панарин "тријумф САД у хладном рату", оцењује као глобалну победу богатих у односу на сиромашне. Трагедија распада Совјетског Савеза као симбола и заштитника сиромашних погодила је становнике читаве планете. Није више било претње са истока па је неолиберална концепција суровог тржишног такмичења и све већег социјалног раслојавања. Од тада до данас, свет се суочава са појавом "глобалне социјалне контрареволуције", чији је циљ да богати постану још богатији а сиромашни још сиромашнији, уз убрзано урушавање остатака "државе благостања".

Панарин у раду «Народ без елите: између очаја и наде» описује глобализовани свету држава којима је народ препуштен сам себи и остављен на цедилу од својих елита, а локалне елите раде иза леђа свог становништва и углавном на штету по националне интересе и на штету остатака социјалне бригае државе о грађанима. Те и такве отуђене елите, што је случај и у Србији, приводе своје народе као јефтину и послушну радну снагу, да не кажемо као кметове, глобалној елити чијим се делом осећа. А однос према сопственом народу је више него негативан: «Организатори масивне дезиндустријализације, која је лишила милионе људи права на рад, причају о непоправљивој лењости "овога" народа. Ликвидатори социјалне државе, који су лишили жене свих социјалних и професионалних гаранција против права да продају своје тело, бесне против пропадања морала. Културтрегери вестернизације, који су пожурили да дискредитују народну културу и морал, који су под подозрењем да су традиционалистички, дрече о лумпенској психологији нижих народних слојева. Једном речју, свима прогоњенима и сумњивима да су неадаптирани на светско тржиште пришива се да су отпадници, непријатељи савремене цивилизације» (Панарин).

Србија се од почетка деведесетих више невољно него вољно наша у том процесу. Аустријски теоретичар Ханес Хофбауер у књизи "Проширење ЕУ на Исток", открива да су санкције против Србије уведене, управо због тога што Милошевић није прихватио реформе социјално економског система по рецептури ММФ а и Светске Банке, а које су оличавале класно социјални контекст "епохе после хладног рата". Осим стратешких интереса САД на Балкану бомбардовање Србије из 1999. имао и јаке енергетске и економске мотиве.

Пише: Милорад Вукашиновић
уторак, 15 јул 2008 21:11

Већ половином деведесетих, после завршетка "босанске кризе", постаје јасно да власт није одолела искушењима "транзиције". Из ратова и санкција, проистекао је слој веома богатих људи, којима је "национална" и "левичарска" реторика, послужила као покриће за енормо богаћење на мање-више сумњиве начине. У то време у Србији настаје "авангарда левице" која промовише слоган о "богатим левичарима" као идеалу којем тежи. Занимљиво је да је за Американце тада Милошевић "незаобилазни фактор мира и стабилности у региону".

Ипак, како је време пролазило показало се да Милошевић није хтео да преда Косово на управу Американцима, као што је био и даље веома скептичан према моделу „страних инвестиција“ у стратешке привредне системе и контрола странаца над кључним ресурсима у Србији. Због тога се и догодило бомбардовање 99. године, а затим и 5. октобар, у режији Америчанаца и овдашње "тајкунске елите из деведесетих".

Време, после 5. октобра, наставак је "социјално класне контрареволуције" у Србији. Разлика у односу на деведесете је у томе да главу реч има инострани чинилац (политички и финансијски). Сектор економије потпуно је препуштен странцима, док се "домаћи тајкуни" непрестано уцењују и од њих се траже бројне противуслуге на унутрашњем плану да би одржали своје позиције на тржиште. Последња је стварање "роевропске социјално одговорне владе", после недавно одржаних избора.

Према томе, да не буде никаквих илузија, ова Влада има задатак да "легитимизује" класно социјалне промене, које су се у Србији догодиле последњих двадесет година. Због тога нико не би смео да се чуди "савезу црвене и жуте петокраке", које идеолошки и симболички оличавају "српски пут у капитализам", у последње две деценије. Приче о "Европској Унији и социјалној држави" већ су се на само почетку рада владе распршиле као мехур од сапунице. Баш као и идеја о "националном помирењу", која треба да консензусу "транзиционе елите" подари додатни легитимитет милион незапослених и још толико социјално декласификованих људи у данашњој Србији. Истина, и синдикат је благословио формирање ове владе, показујући да је све подложно "законима политичког тржишта" и свеопште националне и друштвене ентропије. У Србији је као у најлибералнијој земљи у свету „све на тржишту“ па и сама Србија.